ד) לעיל כא: לקמן כג:, ה) רש"ל רב ושמואל דאמרי ט לש"כ לצישלות לחמלי תרוייהו, ו) [לקמן כג:], ז) [לעיל כא: לקמן כג: יומא עג:], ה) [לקמן כד.], ט) [ברכות ד: וש"כן, י) יומא

וְאָכַלְתָּ לְפְנֵי בַּמַקוֹם אֱלֹהֶיףְ בַּּמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר לְשַׁבֵּן שְׁמוֹ שָׁם מַעְשֵׂר דְּגָנְךְ תִּירשְׁךְ וֹגֹאנינר לְמַעוֹ שִׁלְמַּר וְיִגְאַנְיֶרְ לְמַעוֹ הַּלְּמַרְ בַּיִּבָּי וְיָּבְּוֹ יִנִּין שְּׁוֹּ לִירְאָה אֶת יִי אֱלהֶיךְ כָּל

רבינו חננאל וחכמים אומרים אחד זה

ואחד זה לא מעל שאיז מעילה בקונמות. ופרקינן איפוך ואימא ר' מאיר אומר אחד זה ואחד זה אומו אוו ווו ואוו ווו לא מעל כו': אמר רבא שבועה שלא אוכל ואכל עפר פטור: בעי (רבה) [רבא] שבועה שלא אוכל עפר בכמה כו'. ותוב הוי בעי שבועה שלא אוכל בתיקו: בעי רב אשי נזיר שאמר שבועה שלא אוכל דכתיב מחרצנים ועד זג כיון דאדכר אכילה דעתיה אכזית: ת"ש שבועה שלא אוכל ואכל נבלות וטרפות שקצים ורמשים חייב בשבועתו. והוינן בה סיני הוא ואין שבועה חלה על שבועה. ואוקמה יאכל נכלה חצי שיעור מהר סיני הוא. וטעמא בהו טיני ווא. וטעמא דפריש חצי זית דהוא פחות מכשיעור הא לא פריש דעתיה אכזית. ש"מ בחרצן אלא בכזית ש״מ. . אי הכי תפשוט הא דבעי נבלה כמו עפר הוא. דעתיה אכזית. ודחי לא דמי לנבלה דנבלה בת אכילה היא. ואריא הוא דרביע עליה כלומר ארי לאכול ממנה. אבל עפו לאו בר אכילה הוא כלל: מתני' שבועה שלא אוכל ואכל ושתה אינו חייב אלא אחת כו׳. א״ר חייא חייב. איבעי תימא סברא אלהיך מעשר דגנך וגו׳

הר' יצחק בן רבינו מאיר דברים האשה רבה (יבמות פח. ושם) אמר נזיר מאי מי אמרינן כיון דכזית אסור עליה ויודע הוא שאין

שבועה חלה עליו: כי אשתבע אהיתירא אשתבע. על פחות מכזית שלא היה מושבע עליו מסיני: דעתיה אכוית. ואין כאן שבועה: אי אתה מוצא. שיתחייב אא"כ נאסר בשבועתו בחלי שיעור שאינו תורה אור השלם מושבע עליו מסיני והיכי משכחת לה אי במפרש ואליבא דרבנן אי בסתם לר' עקיבא: והא נבילה. דכי חרלן למיר דמיא וקאמר ריש לקיש דאי אתה מוצא אליבא דרבנן אלא במפרש ולה המרי׳ הפילו בסתם נמי דעתיה אמשהו דכי אשתבע אהיתירא אשתבע: דכעפר דמיא. דלא חזיא לאכילה לישראל: נבילה בח אכילה היא. ושייך בה שיעורא: דרביע עליה. דרבוץ עליה אריא אוהרת המקום: בותבר' שבועה שלא אוכל ואכל ושתה. אע"ג דשתיה בכלל שבועה של אכילה כדאמר בגמרא אינו חייב אלא אחת דהוה ליה כאכל ואכל בהעלם אחד: שלא אוכל ושלא אשתה. הוו להו שתי שבועות. ובגמרא [כג.] פריך הויא לה שבועה על שבועה: שבועה שלא אוכל פת חטין פת שעורין כו'. דכיון דפריש אדעתא דמיחל שבועה אכל חדא וחדא באנפי נפשיה קאמר. ובגמרא [שם] פריך דלמא האי דפריש להו אדעתא למיפטר ממינא אחרינא דאי אמר שלא אוכל סתם הוה נאסר בכל המינים ולעולם חד שבועה היא: ואכל נכילות כו' חייב. דראוין הן לאכילה ואריא הוא דרביע עלייהו: ור"ש פוטר. דמושבע ועומד הוא עליהן: אשתו אסורה. שהרי אכל אוכלין. ואפי׳ לר״ש דפטר בקמייתא טעמא לאו משום דלאו בני אכילה אלא לפי שאין שבועה חלה על דבר מלוה כדלקמן [כו.]: גבו׳

להכלים אומרים בין הוא בין חבירו לא מעל בו'. משמע ואלל עפר פטור. דלאו בר אכילה היא: ע"י סערובס. עם א נקמן כה., ב) נפיל שמוק. אומרים בין הוא בין חבירו לא מעל בו'. משמח אמשהו. אמ"ל עפר במשהו: נזיר שאמר שבועה בקונמות דאין להן פדיון דאפי׳ רבי הענבים: דעסו אמשהו. אמ"ל עפר במשהו: נזיר שאמר שבועה בין אומר היו להת בי דכ"ע מודו בקונמות דאין להן פדיון דאפי' רבי הענבים: דעתו אמשהו. את"ל עפר במשהו: נויר שאמר שבועה מאיר דאמר יש מעילה בקונמות מודה דאין לו פדיון והקשה שלא אוכל הרלן בכמה. אם תמלא לומר בשאר כל אדם בכזית

> וחכמים אומרים בין הוא ובין חבירו לא מעל לפי שאין מעילה בקונמות איפוך אחד זה ואחד זה לא מעל לפי שאין מעילה בקונמות דברי רבי מאיר וחכמים אומרים הוא מעל וחבירו לא מעל אי הכי רבי מאיר אומר קונמות כשבועות אלא קונמות אצמרופי הוא דלא מצטרפי הא מעילה אית בהו והאמר ר' מאיר אין מעילה בקונמות כלל לדבריהן דרבנן קאמר להו לדידי אין מעילה בקונמות כלל לדידכו אודו לי מיהת דקונמות כשבועות ורבגן שבועות איכא דרב פנחם קונמות ליכא דרב פנחם שאמר רבא שבועה שׁלא אוכל ואכל עפר פמור בעי רבא שבועה שלא אוכל עפר בכמה כיון דאמר שלא אוכל דעתיה אכזית או דלמא כיון דלאו מידי דאכלי אינשי הוא בכל שהוא יתיקו: בעי רבא שבועה שלא אוכל חרצן בכמה כיון דמתאכיל על ידי תערובת דעתיה אכזית או דלמא כיון דלא בעיניה אכלי ליה אינשי דעתיה אמשהו יתיקו בעי רב אשי נזיר שאמר שבועה יתיקו בעי רב אשר אוכל הרצן בכמה דכיון דכזית איסורא דאורייתא הוא כי קא משתבע אהתירא קא משתבע ודעתיה אמשהו או דלמא כיון דאמר שלא אוכל דעתיה אכזית תא שמע ישבועה שלא אוכל ואכל נבילות ומריפות שקצים ורמשים חייב ור' שמעון פומר והויגן בה יאמאי חייב מושבע ועומד מהר סיני הוא ∘רב ושמואל ור' יוחנן דאמרי בכולל דברים המותרין עם דברים האסורין וריש לקיש אמר אי אתה מוצא אלא אי במפרש חצי שיעור ואליבא דרבנן אי בסתם ואליבא דרבי עקיבא דאמר אדם אוסר עצמו בכל שהוא והא נבילה דמושבע ועומד מהר סיני הוא דכי חרצן לגבי נזיר דמיא ומעמא

דפריש הא לא פריש דעתיה אכזית שמע מינה אלא תפשום דבעי רבא שבועה שלא אוכל עפר בכמה תפשום דעד דאיכא כזית דהא נבילה כעפר דמיא ומעמא דפריש הא לא פריש דעתיה אכזית לא עפר לאו בר אכילה הוא כלל גבילה בת אכילה ואריא הוא דרביע עילווה: בועה שבועה שלא אוכל ואכל ושתה אינו חייב אלא אחת ישבועה שלא אוכל ושלא אשתה ואכל ושתה חייב שתים ישבועה שלא אוכל ואכל פת חמין ופת שעורין ופת כוסמין אינו חייב אלא אחת ישבועה שלא אוכל פת חמין ופת שעורין ופת כוסמין ואכל חייב על כל אחת ואחת ישבועה שלא אשתה ושתה משקין הרבה אינו חייב אלא אחת ישבועה שלא אשתה יין ושמן ודבש ושתה חייב על כל אחת ואחת משקין לאכילה ושתה משקין האינן ראוין לאכילה ושתה משקין משאינן ראוין לשתיה פטור שבועה שלא אוכל ואכל גבילות וטריפות שאינן ראוין לשתיה פטור שבועה שלא אוכל ואכל גבילות וטריפות שקצים ורמשים חייב ור' שמעון לפומר יאמר יקונם אשתי נהנית לי אם אכלתי היום והוא אכל גבילות ומריפות שקצים ורמשים הרי אשתו אסורה: גמ' אמר רבי חייא בר אבין אמר שמואל שבועה שלא אוכל ושתה חייב איבעית אימא סברא ואיבעית אימא קרא איבעית אימא סברא דאמר יי ליה אינש לחבריה נטעום מידי ועיילי ואכלי ושתו ואיבעית אימא קרא ישתיה בכלל אכילה ידאמר ריש לקיש מנין לשתיה שהיא בכלל אכילה שנאמר ואכלת לפני ה' אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך ותירושך

אי הסבר יש מעילה בהונמות משום דבידו לפדותו הוא ותירץ ר"ת דקונמות דאסר אכ״ע יש להן פדיון לר"מ כיון דדמיא להקדש תדע מדנקט ככר זו עלי הקדש וא"ת וניפלוג בקונם גופיה וי"ל דאה"נ ובקונם גופיה מפליג ורישא נמי איירי בקונס וככר זו הקדש היינו כהקדש דהא לר"מ לא שני ליה בין קרבן לכקרבן בין אימרא לכאימרא כדאיתא בספ"ק דנדרים (דף יג.) ה״ה בין הקדש לכהקדש כיון דדעתיה אהוגם א"ג איירי בפירש בהדיא כהקדש ואיידי דנקט בסיפא ככר זו עלי הקדש דלה חיצטריך לפרש כהקדש כיון דאמר עלי תנא נמי רישה ככר זו הקדש וחכמים דאמרי בין הוא בין חבירו לא מעל פליגי נמי ארישא וברוב ספרים גרס בר"פ אין בין המודר (שם לה.) בין כך ובין כך לא מעל ואית ספרים דגרסי אחד זה ואחד זה לא מעל וגרסי נמי התם ברישא קונם ככר זו הקדש: בזיך שאמר שבועה שלא אוכל חרצן. איידי דקאי נחרנן נקט חרצן וה״ה דמצי למיבעי בחלב ונבילה בכל אדם אבל אין לפרש דנקט חרלן משום דאית בה תרתי שמושבע ועומד ולא אכלי ליה בעיניה ואיכא למימר טפי דדעתיה אכל שהוא דהא מנבילה וטריפה פשיט אהתירא קמשתבע. אפילו לרבי יוחנן דאמר (יומא דף עג:) חלי שיעור אסור מן התורה אתיא בעיה דרב השי דמסתמה כר' יוחנן סבירא ליה דקיימא לן כוותיה והיינו טעמא דכיון דליכא אלא איסורא בעלמא לא חשיב ליה מושבע ועומד א"נ לרבי יוחנן נפרש אהיתירא קמשתבע כגון ליהנות שלא כדרך הנאתו דקיימא לן (פסחים דף כד:) כל איסורים שבתורה אין לוקין עליהן אלא כדרך הנאתן ואפילו איסור בעלמא ליכא מדאורייתא אלא מדרבק: תא ונשעום מידי ואזלי ואכלי ושתו. ואי שמיה לאו

בספ"ק דקדושין (דף לה:) גבי כל שישנו בהשחתה אמר הכי וכן בכמה מקומות ותימה כיון דאיכא סברא ל"ל קרא דהכי פריך בפ"ב דכתובות (דף כב.) גבי הא דאמר רב הונא מנין להפה שאסר הוא הפה שהתיר למה לי קרא סברא הוא הוא אסרה הוא שרי לה ויש לחלק דיש דברים שאין הסברא פשוטה כל כך ולריך

בכלל אכילה הוא היה להן להזכיר

גם השתיה ולפי הספרים דל"ג אלא

אזלי ושתו ניחא טפי וא״ת מה ענין

טעימה אצל אכילה ויש לומר שמא

בלשונם הוו קרו לאכילה טעימה:

איבעית אימא קרא כו'.

הפסוק להשמיענו הסברא:

בח א ב ג מיי' פ"ה מהל' שבועות הל' ח והל' ע סמג לאוין רמא טוש"ע י"ד סי' רלח סעיף ט: כמ ד מיי שם הלי ח: ל ה מיי ח"

במ ד מיי שם הני חו ל ה מיי ש"ד שם הלכה ג ממג שם: ג ממג שם הלי ו: לב ז מיי שם הלי ה: לב ז מיי שם הלי ה: לב ז מיי שם הלי ה: שבועות הל' ה סמג לאוין רמא טוש"ע י"ד סי נסוין לתח טוש"ע י"ד סיי לו ל מיי שם הלי ה: לח מ טוש"ע שם ס"ז: לח מ טוש"ע שם ס"ז: למ ג מיי פ"ד שם הלי ג

סב ש"בוט סב מחם

מוסף רש"י בין הוא ובין חבירו לא מעל. בין אמר סתם בין אמר עלי לא מעל בין הוא וביו חבירו. אע"פ שאמר קונם אין מעילה בקונמות קונט מן מבינט כון מחות (נדרים לה.). שבועה שלא אוכל ואכל נבילות כו׳. ולה רש"י ומוסף רש"י לעיל כה:.